

Det er, som om regeringen glemmer det i den udmærkede redegørelse her. Den taler om, hvor mange lande der er for den ene ændring, og hvor mange lande der er for den anden, og der ser ud til at være et flertal hist og et flertal her.

Men vi ved alle sammen, at alle statsministre og udenrigsministre for alle lande skal skrive under og være enige, før en ny traktat kan blive skrevet under og sendt ud til ratificering i de enkelte lande.

Det er her, at selv det danske parlament har en afgørende rolle. Det er måske den sidste chance for at sikre, at samarbejdet i Europa ikke blot bliver for de højeste herrers største politiske ambitioner, men bliver til gavn for befolkningerne i Europa.

Og så har vi i dag hørt en masse om, at åh, vi kan bare beholde vores forbehold. Det er så fint og fornemt. Efter 1992, hvor det ellers lykkedes os at få et nej til Maastricht-Traktaten, sådan at vi kunne have beholdt EF med sit indre marked, satte SF sig for, at der nu var noget, de gerne ville have med. Det var lidt om miljø og lidt arbejdsmæssigt, og så måtte de nok bare finde nogle forbehold.

Forbeholdene er ikke blot værdiløse, de er direkte skadelige for Danmark, og navnlig i den situation, der er nu. Midt i regeringskonferencen står regeringen og Socialdemokratiet og siger gang på gang: Jamen vi har et forbehold. Vi kan ikke blive tvunget med, men vi har samtidig sagt, at de andre kan gå så langt, de har lyst.

Derfor mener jeg, at det, vi gjorde i Edinburgh og dermed op til afstemningen i 1993, var skadeligt, hvor Danmark så sagde ja til Maastricht-Traktaten.

Derfor må det være på høje tid, at vi forlanger af den danske regering, at den sikrer, at udenrigs- og sikkerhedspolitik forbliver et mellemstatsligt samarbejde, og at det ikke på en eller anden måde bliver viklet ind og bliver til sådan noget overstatsligt, sådan at nogen kan sige: Jamen det kan godt være, at dit land siger sådan, men vi gør sådan. Er der nogen, der har overvejet, hvad der vil ske, når Frankrig går imod, og de andre EU-lande siger: Jamen vi skal have den politik?

For bare at tage et enkelt lille eksempel: Når Danmark kommer og siger, at vi plejer at lave en resolution mod menneskerettighederne i Kina, og Frankrig så siger: Den går ikke i år, venner, for vi har en stor handel. Vi skal både sælge nogle våben, og vi skal sælge noget andet hardware såsom flyvemaskiner og den slags, så

vi vil ikke rigtig være med. Så meget for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den holder ikke én millimeter over for de store lande, hvis de føler, at deres økonomi kommer i klemme.

Derfor duer det ikke, medmindre det er på de områder, hvor vi alle kan sige, at her er vi enige, men det er jo også det, vi har i dag. Hvis vi alle sammen er enige, så kan EU have en udenrigs- og sikkerhedspolitik, men det kræver enstemmighed, det er et mellemstatsligt samarbejde, og sådan skal det forblive. Og det er regeringens ansvar at sikre, at det bliver dér, og at det ikke kommer over og bliver til noget EU-projekt som sådan.

Ligesådan med forsvarspolitikken. Regeringen står hele tiden og siger: Jamen vi har et forbehold, så vi bliver ikke medlem af Vestunionen, så selv om man indskriver den nok så meget i EU, kan vi ikke rigtig gøre noget ved det.

Det er ikke sandt. Og der er i hvert fald ikke nogen, der skal have lov til i ubemærkethed at gå herfra og så tro, at den danske regering ikke kan gøre noget. Vi kan have nok så mange forbehold, og de kan være nok så håbløse, men det er den danske regering, der skal skrive under på den ny traktat. Og derfor har den mulighed for at sige, at hvis det bliver skrevet ind, så kan vi ikke skrive under.

I dag er vores eneste redning og håb, at England står fast og siger: Vel vil vi ej. Det er det eneste håb, vi har tilbage, hvis Danmark bliver ved med at have en så vattet holdning til forsvarspolitikken og ikke tør sige, hvor forsvarspolitik reelt hører hjemme, nemlig i NATO og ikke noget med at udvande det med en militær dimension i EU, som i særdeleshed Frankrig vil være glad for.

Ligesådan for de retlige og indre anliggender. Dér siger regeringen ustandselig: Jamen vi har et forbehold, så alle de andre kan jo bare gå videre. Men det er jo noget pladder. Undskyld udtrykket. Vi er nødt til at sikre ved denne regeringskonference, at det bliver, hvor det er, nemlig som mellemstatsligt, og at det ikke kommer ind og bliver overstatsligt. Vi skal samarbejde om disse områder, ja, men det skal være med enstemmighed.

Alternativet er, at det ikke kommer til at fungere. Alternativet er, at det heller ikke kommer til at være spiseligt for de nye øst- og central-europæiske lande. Og man taler så højt og flot om, at det skal være til gavn for de nye lande, for de nye demokratier.